

Færøbanken befandt sig i, og som man ellers tog udgangspunkt i vedrørende aktiebyttet. Tre forhold, som Den Danske Bank burde have haft kendskab til som altdominerende hovedaktionær i Færøbanken.

På denne baggrund har det været både forståeligt og nødvendigt at inddrage Den Danske Bank i kommentarerne efter kommissionsberetningen. Det er i orden, det er endda fornemt at forfægte sine virksomhedsmæssige interesser, men der må være en grænse ved afgivelsen af urigtige oplysninger.

Indtil videre er Den Danske Bank altså blevet rig i betydningen at have sparet et stort millionbeløb, og så kan man spørge: Er der så nogen, der er blevet klogere? Ja, man kan jo ikke se sådan en afdækning af et forløb, der fører til en konklusion på et helt utilfredsstillende grundlag, uden at gennemtænke nøje: Hvad kunne der have været gjort for at sørge for et fuldt oplyst og rigtigt beslutningsgrundlag?

Her er der en del svar, som vi fra Socialdemokratiets side gerne vil bidrage med. Det ene, man kan sørge for, er en bedre kommunikation færøske og danske myndigheder imellem. Det har vist sig, at selv henvendelser, der fra første færd behandles stiltfærdigt og udramatisk, kan vise sig at blive mere betydningsfulde og det endda hurtigere, end nogen havde forestillet sig.

Her tænker jeg på modtagelsen i Statsministeriet af henvendelsen fra Den Danske Bank udramatisk henvist til drøftelse i den kreds af embedsmænd, der arbejdede fast med færøske bankspørgsmål. Ingen i denne faste kreds havde nogen opfattelse af noget dramatisk eller presserende. Men der viste sig at være andre, der mente det, og så udviklede den færøske økonomi sig i et så ildevarslende tempo, at det i sig selv blev et dramatisk argument for hurtig handling. Og så manglede der den tidligere udramatiske information, som kom til at stå mere centralt. Ærgerligt, men det er til at indrette sig på i fremtiden, sådan at det ikke gentages.

Det andet, vi gerne vil bidrage med, er, at man kan sørge for, at en konstruktion som den med Finansieringsfonden af 1992 ikke kommer til at indtage en så enestående central rolle i forarbejde, forhandling og præsentation af en beslutning, som det er blevet afdækket i beretningen. Konstruktionen var at fjerne de egentlige embedsmænd netop så meget fra processen, at der kunne trives to helt forskellige opfattelser

af opgaverne hos henholdsvis forhandleren, nemlig Finansieringsfonden, og regeringens rådgivere, nemlig embedsmændene. Denne misforståelse og fejlopfattelse har været en væsentlig årsag til, at såvel den danske regering som det færøske landsstyre godkendte aktiebyttet på et ufuldstændigt grundlag. Det håber jeg regeringen vil være ekstremt opmærksom på i lignende situationer.

Endelig vil vi gerne bidrage med som det tredje, at man kan sørge for, at der i forhandlingsamarbejde er nøje klarhed over de enkelte deltageres opgaver og over de forventninger, der kan næres til deres arbejdsfelt og forpligtelser. Problemet, der tegnes i beretningen, er, at forventningerne til Finanstilsynet har været meget forskellige og ikke de samme som Finanstilsynets egen opfattelse af rollen. Disse forskellige opfattelser har været af stor betydning for hele forløbet og de politiske beslutninger, der følger, og som er det afgørende. Disse ting er blandt dem, vi kan lære. Så er vi i det mindste blevet klogere.

Hvad så med dem, der bestemt ikke blev rigere? Det færøske landsstyre måtte til Danmark for at låne endnu flere penge, fordi man havde overtaget ansvaret for en bank, som var i dårligere stand, end man havde oplyst for dem. Regeringen må i samarbejde med det færøske landsstyre vurdere det tab, som kan henregnes til de skjulte dårligdomme i banken. Disse penge har man måttet låne for meget. Regeringen må også sammen med det færøske landsstyre vurdere, på hvilken måde Den Danske Bank kan blive inddraget.

Samlet vil det endelig være både nødvendigt og hensigtsmæssigt at se på den samlede gældsafvikling fra Færøerne til Danmark, så den kan ske i et forhold til færøsk økonomis bærekraft.

I lang tid forud for beretningens offentliggørelse var der en intens optagethed af, om der var oplysninger i beretningen, der kunne bringe lykke i et bestemt lille Venstrehjem, oplysninger, der kunne fælde regeringen. Bedst ville det være, om der var steder, hvorom man kunne påstå, at her viste det sig, at statsministeren havde løjet for Folketinget.

Næsten en uge før beretningen fødtes en lille baby i det pågældende Venstrehjem, en baby af den slags, der fødes hver eneste uge i Venstrehjemmet. De små babyer træder triste ind i livet, som af kolik skriger de altid det samme: Regeringen er en katastrofe, Socialdemokratiet